

[Erhard Jakobsen]

har et mangeårigt personligt forhold til denne sag.

Jeg havde den oplevelse i sin tid, for ca. 30 år siden, for første gang i socialdemokratiets historie at blive angrebet i en socialdemokratisk avis. Det var aldrig sket, hverken for mig eller for nogen anden socialdemokratisk politiker, og det forfærdelige, jeg gjorde, var, at jeg gik ind for den tanke, at fagbevægelsen skulle stille sine medlemmer frit. Jeg gjorde det ud fra en ægte fornemmelse af, at socialdemokratiet kunne regne med at få dobbelt så meget fra fagbevægelsen, hvis det ikke var tvungent. Det mener jeg stadig væk, og havde man fulgt det forslag, havde man ingen problemer haft i dag, heller ikke dem, der har været drøftet og vil blive drøftet i forbindelse med andre sager.

I stedet for har man nu fået en debat, som ikke her i dag, men ude i offentligheden er ført i en atmosfære, som ingen af os kan være tjent med. Det er helt meningsløst at lægge den samlede fagbevægelse for had, fordi nogle mennesker har lavet nogle outrerede aktioner. Det kan fagbevægelsen ikke gøre for, og det beklager sikkert en lang række ledende fagforeningsfolk, men det er i den atmosfære, det derefter bliver behandlet, men ikke her i tinget.

Vi må se ganske koldt og roligt på det og fastslå for det første: der kan ikke være noget meget, meget forkert i, at fagbevægelsen, der er vokset op sammen med socialdemokratiet, støtter socialdemokratiet. Det kan der ikke være spor at indvende imod.

Men heroverfor står så det enkelte individs ret til at sige: ja men det vil jeg ikke. Se, hvis det enkelte individ derved slog solidariteten og fællesskabet i stykker, så stødte man an mod de kollektive ting, som en tidligere taler talte om. Men herregud, det er fra 7 til 10 kr. eller noget i den retning, det drejer sig om, så hvis et antal medlemmer kunne føle sig tilfredsstillet ved, at de var fri for at betale blot ved at indsende et brevkort – og fagbevægelsen måske oven i købet betalte portoen – så er der ikke tvivl om, at fagbevægelsen kunne fortsætte i det nuværende omfang med at støtte socialdemokratiet. Den, der ikke gider gå hen og lægge et brev i postkassen, fortjener sandelig da ikke at blive fritaget for at betale til den naturlige forbindelse, der dér er.

Men det var altså nok til, at man dengang var ved at ekskludere mig af socialdemokratiet. Det var nok, at jeg havde så revolutionære ideer. Paradoksalt nok var det den samme Erik Davidsen, som nu optræder i anden forbindelse, der reddede mig. Han var formand for partiforeningen dér, hvor jeg var valgt til folketinget på det tidspunkt, og han var måske ikke enig med mig, men han krævede bare min ret til at forfægte det synspunkt respekteret.

I dag vil jeg gerne tage del i denne debat, fordi det er vigtigt, at der fra denne sal går det budskab til fagbevægelsen, også fra regeringspartierne. Her taler ikke nogle mennesker med had til fagbevægelsen. Her taler nogle mennesker, der gennem mange års iagttagelser har set, at en stærk fagbevægelse er en grundpille i vort demokratiske samfund – og ikke bare det: den er en større garanti for ro på arbejdsmarkedet, for ordnede forhold, end noget andet, man kan tænke sig.

Man må ikke forestille sig, at man ved at splitte arbejderne kunne opnå større smidighed på arbejdsmarkedet og sådan noget. Det er der ingen erfaringer for nogen steder fra. Man må endelig ikke tro, at tre fagbevægelser til at forhandle med arbejdsgiverne ville betyde, at arbejdsgiverne ville få lempeligere vilkår. Nej, tværtimod, konkurrencen ville dreje sig om at skrue fordringerne i vejret.

Jeg synes, at dette forslag skal behandles, og at man skal give sig meget god tid. Det skal man bl.a. for at give fagbevægelsen tid til at gennemføre den proces, som er i gang, og hvorved fagbevægelsen selv er ved at finde ud af, at det er så enkelt som at give folk lejlighed til at sende et brevkort eller i givet fald en lukket konvolut, måske et anbefalet brev, hvis det skal gøres rigtig højtideligt. Større er problemet ikke. Fordi man ikke ville lytte til en fornuftig ung mand for 30 år siden, har man rodet sig ind i en masse ballade. Lad os håbe, at inden udvalget bliver færdigt med sit arbejde, har fagbevægelsen også fundet ud af det.

Ove Jensen (FP):

Fremskridtspartiet er langt hen ad vejen enig med det radikale venstre om de synspunkter, partiet har lagt frem i dette beslutningsforslag. Det bør efter fremskridtspartiets